

Faşist Alman Barbarlığından Kurtuluşun 70. yılına atfen

Savaşa karşı savaş!

Bundan 70 yıl önce 8 ve 9 Mayıs 1945 te Hitler Faşizmi yenilmişti. Onla beraber savaşın tetikçisi alman sermayesi, alman bankaları, alman militarizmde darbe almıştı. Alman oyun yazarı Bertolt Brecht "halklar kendi kendilerinin efendisi oldu" diye yazmıştı. Yani halklar efendi oldu, efendiler değil!

Bunlar için ağır bedel ödediler. Bütün bir generasyon insanı kaybettiler. Ya biz? Bir kez daha geç kalmak gibi bir lüksümüz yok.

Bizimle bir üçüncü defa - asla!

Sosyalizm olmasaydı, sovyetler birliğinde proleterya dikdatörlüğü olmasaydı faşizm yenilemezdi. 1945 yılında halklar hiçbir efendi istemediklerine dair karar verip polonyalı işçiler ülkelerini yeniden inşa ederken, çekoslovakyalı işçiler alman faşizmine karşı direnişin organlarından yeni bir Halk Demokrasisi kurarken ve Almanyanın doğusunda işçiler güçlü, militarist büyük bir Almanya yerine iki Almanya diyerek aynı zamanda emperyalist güçlere ve yeni bir dünya savaşında önüne bend çekmiş oldular böylece. Bu yaptıkları barışın yegane garantisiydi. Tüm zenginlikleri onlara sağlayan bir iktidar! İşçiler ve halktan müttefiklerinin iktidarı! Sömürücü ve savaş çığırkanı olan azınlığın yerine çoğunluğun iktidarı!

Savaşa karşı mücadele demek işçilerin iktidarını hedeflemek demektir

Çıkarılan ders: barış mı istiyorsun özleyse savaş çığırkanlarını yenmelisin. Savaş çığırkanları yenilirse, işçiler halk için ekonomi ve toplumun yönetimini üstlenmek zorundadır.

Halklarımız maalesef çok acı tecrübelere sahipler. Ne zaman ki emekçiler yenilgiye, ihanete uğramakta yada taviz verilmekte, iste o zaman savaş tehlikesi halkların yaşamına geri dönmekte olup egemenler tarafından yeni bir dünya savaşıyla karşı karşıya bırakılmaktadır. Sovyetler Birliği, Çin Halk Cumhuriyeti, Çekoslovakya Halk Cumhuriyeti, Polonya, Macaristan ve diğerleri, varlıklarını koruyabilmiş olsalardı son on yılda yaşanan hangi savaş söz konusu olabilirdi?

Bir zamanların sosyalist ülkeleri, programları savaş ve parçalamak olanlar tarafından birbiri ardına yıkıldı. İktidarı ellerinden alındı. Büyük Alman devleti ve sermayesi

ulusun daha iyi olan parçasını yani Demokratik Almanya Cumhuriyetini ilhak etti. Dünyanın üçte birine denk düşen halkların sahip oldukları zenginlikler yağmacıların, hırsızların ve onların işbirlikçilerinin eline geçti. Onlarda bir parça yağlı ekmek için büyük tekellere, öncelikle almanlara pekeş çektiler. Halktan çaldıkları iktidarı kullananlar halkın kooperatiflerini, kombinelerini yağmalayanlardır. Ta ki emrine girdikleri yeni efendilerini onlara sömürücü ve asalak yaşamlarını garantilediği sürece.

Bunlardan dolayı hayatlarımız ne kadar kötüleşti? Bir zamanlar eski polonya başbakanı Tusk' un ayırt ettiği gibi, menüde servis edilmeye hazır ülkelerin egemenleri ve onları yemeye hazır masalarında bekleyen egemenlerin olduğu ülkelerde yaşıyoruz. Yarınımız ne kadar güvencesiz? Daha ne kadar karın tokluğuna talim edebiliriz? Federal Almanya tekellerinin Polonya ve Çek Cumhuriyeti' ne saldırıları için yürürlüğe soktukları, karıntokluğuna ve taşeron işçi olarak çalışmak ve bu koşulların kölesi olmaktan çoktan çıktı mesele. Bu artık Federal Almanya ve ilhak edilen DDR fabrikalarında savaşa hazırlık ve savaş aracı olarak dayatılıyor bizlere. Toplam 2,2 milyonu bu çalışanların çok kötü koşullarda ailelerini ancak zar zor doyurabiliyorlar.

Ülkelerimizdeki sefalet ve savaşın ortak kökleri var: azınlığın çoğunluk üzerindeki sömüsüne dayanan bir toplumun sonu ve kendi sonlarını ancak savaşlar sayesinde uzatan egemenler.

Dünya savaşı kapıda duruyor. Kim duymayabilir ki; savaş bakanlarının, devlet başkanları, başbakan, tekelciler, büyük bankaların, talancı ve sahtekarların, spekülasyoncuların ve de yerüstü yeraltı zenginliklerini yağmalayanların çığırkanlıklarını duymamak mümkün mü? Geçen yüzyılda iki kez yaşandığı gibi sermaye ve emperyalist dünya gene barut fıçısı. Hem de 20. yüzyılda 80 milyon ölüyle bedel ödemiş dünyada ve kıtamızda durum bu.

Almanya savaş karşıtları egemenlerinin saldırganlığını gene tespit etmekte. Polonya, Çek Cumhuriyeti ve Macaristan onların savaş ganimetleri. Polisini ordusunu bu ülkelere göndermekte. Ve ganimetlerinden çok emin olamamanın sıkıntısını duymakta. Almanya ve Amerika arasında Polonya üzerine çekişme amansız bir

vaziyette sürerken polonyalı sömürücüler halkı yeniden çaresiz bir seçime zorluyorlar: ya halihazırda ülkelerinin büyük bir bölümünü kontrolleri altında tutanlara mutlak teslim olmaları? Yada tüm bunlara karşı çıkan diğerlerine teslim olmaları? Polonya gene arada kalmış her taraftan çekiştirilen ve sonunda ortadan parçalanan çocuk mu olmalı? En son Polonya burjuvazisi Almanlarla işbirliği yaptığında ülke harap olmuş, her beş polonyalıdan biri ölmüştü.

Henüz büyük bir savaşa kalkışmayı göze alamıyorlar. Ayrıca unutmadıkları birşey var: her bir dünya savaşından sonra dünyanın geri kalan altıda birinde işçilerin, emekçilerin ve köylülerin kıvılcık bayrakları dalgalanıyor.

Daha işçiler, emekçiler ve halklar barışın garantisini sağlayamıyorlar. İşçilerin, halkların tarihten çıkardıkları öğretilerini acilen tekrar hatırlamaları gerekiyor. Ancak ve ancak iktidara yürüyerek savaşa karşı durabiliriz.

Bizler, kendi ülkelerinde sömürüye, baskılara ve savaşa karşı mücadele edenler alınan uluslararası dayanışma kararlarının, açıklamalarının kağıt üzerinde kalmaması için kara verdik. Ve bu kez hakların katledilmesinin önüne geçebilmek için sınırları aşarak birleşmeye başladık.

8 ve 9 Mayıs 1945 i tarihi bir anma günü olarak değil, tarihten ders çıkararak hatırlamamız gereken dersler olduğuna olan inancımızla Polonya' dan, Çek Cumhuriyeti' nden, Federal Almanya ve ilhak edilen Demokratik Alman Cumhuriyeti' nden savaş karşıtları konvoyumuzla „Dünya savaşı yerine sınıf savaşı“ şiarı ile Berlin' den Varşova' ya yola çıkıyoruz.

Bize katıl. Gösterilerizde yanımızda ol. Hitler Faşizminden kurtuluşun 70. yılında Berlin' den Varşovaya bizimle gel, konvoyumuza katıl !